

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Ловеч, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА
в присъствието на прокурора Т. Н. П.
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА Въззивно гражданско дело № 20224300500552 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.258 и сл.от ГПК, вр.с чл.2,ал.1,т.3 и чл.26 от ЗОДОВ.

С Решение № 427/12.10.2022г.,пост.по гр.д.№2357/2021г. РС-Ловеч е осъдил Прокуратурата на Република България на основание чл.2,ал.1,т.3,пр.1 и чл.26 от ЗОДОВ, да заплати на П. И. К. от с.***,чрез адвокат С. З. С.-АК-Варна, сумата 14 000лв., представляваща общо обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнатите срещу него незаконни обвинения в извършването на престъпления от общ характер, приключило с оправдателна присъда, поради това, че не е налице извършено престъпление, също и вреди в резултат от забавеното съдопроизводство, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на завеждане на исковата молба-08.11.2021г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 980,00 лева-разноски по делото, а исковете до пълния претендиран общ размер от 40 000лв. и за разноските в размер на 2810лв., като неоснователни и недоказани, са отхвърлени.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпила въззивна жалба от Прокуратурата на Република България,чрез прокурор в РП-Ловеч Красимир Йоловски. Счита решението за неправилно. Възражава,че при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът не е съобразил всички обстоятелства, установени по делото и е постановил решението си в противоречие със съдебната практика по аналогични случаи. Не е съобразена и т.II от ППВС №4/1968г., практиката на ЕСПЧ и икономическият стандарт в

Република България. В следствие на това обезщетението е определено в размер, който нарушава принципа за обществена справедливост, установен с нормата на чл.52 от ЗЗД. Възражава, че паричното обезщетение за неимуществени вреди трябва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост определяне на парично обезщетение, което е по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди. Твърди, че съдът не е обсъдил всички възражения на Прокуратурата, направени с отговора на исковата молба и поддържани в съдебно заседание, по основателността на претенцията, тежестта на повдигнатото на ищеца обвинение, обстоятелството, че не Прокуратурата е виновна делото да е продължило толкова дълго. Сочи, че причината да бъде признат за невиновен е, че в хода на съдебното следствие вещото лице по изготвената лесотехническа експертиза не е посетило местото на нарушението, а я е изготвило само по писмени данни. При обсъждането на въпросите за неимуществените вреди- реално претърпени ли са такива, в какво се изразяват и имат ли връзка с повдигнатото обвинение, съдът безкритично е възприел твърденията на ищеца, без да обсъди задълбочено възраженията на Прокуратурата. Съдът е приел, че ищецът е претърпял болки и страдания, но по делото не са предоставени доказателства за това какви точно болки и страдания са му били причинени от незаконно обвинение. Нещо повече, в последствие той е бил осъден и по друго дело, за което са събрани доказателства и за което не може да се приеме, че е в причинна връзка с така повдигнатите обвинения. Счита, че липсват доказателства за действително претърпени неимуществени вреди изразили се в срам, унижение, уплаха от бъдещо осъждане (т.к. като е осъден), притеснение на близките му и zlepоставянето му сред приятелския кръг.

Възражава, че не е съобразено, че П. К. сам се е поставил в съС.ие да му бъде наложена забрана за напускане пределите на Република България, тъй като е напуснал пределите на Република България, след като е имал мярка за неотклонение „Подписка“.

Излага и възражения по правното основание на иска, като сочи, че съгласно установената практика на съдилищата при наличие на две подадени искиви претенции по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.26 от ЗОДОВ, се приема, че исковата претенция е една и тя е с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ. Пзовава се на Решение №12/30.04.2020г. на ВКС, III г.о, ГК, по гр.д.№15132/2019г., където е прието, че макар да са посочени правните основание на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.26 от ЗОДОВ, претенцията е една и е по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, тъй като при определяне на обезщетението съдът задължително взема предвид и продължителността на воденото наказателно производство- т.е. дали същото е приключило в разумен срок. Неразумната продължителност на наказателното производство в тези случаи се констатира с оглед процесуалните факти, произвели началото на незаконното наказателно преследване и приключването му. В тази времева рамка вредите се преценяват конкретно и съгласно критериите по чл.26, ал. 2 от ЗОДОВ. Поради това фактическият състав на основанието по чл.26 от ЗОДОВ се поглъща от иска по чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ и представлява един иск за обезщетение-т.к. се отнасят за един и същ период и засягат едни и същи нематериални блага. В случая съдът не е обсъдил това възражение и е приел, че основанието за плащане са чл.2, ал.1, т.3 пр.1-во от ЗОДОВ и чл.26 от ЗОДОВ,

което намира за неправилно.

Счита решението за неправилно и в частта за осъждане на Прокуратурата да плати на ищцата сумата от 980лв.- разноски по делото. Съгласно ТРеш. №6/06.11.2013 на ВКС по т.д.№6/2012г. на ОСГТК, за да са доказани твърдените вреди от адвокатски хонорари- когато възнаграждението е платено в брой- този факт следва да е отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по наказателното производство, по което се сочи, че е направен разходът. Твърди,че ищецът не е представил доказателства, че адвокатската защита е реално осъществена.

По изложените съображения моли да се отмени изцяло обжалваното решение като неправилно и необосновано. Алтернативно, в случай,че се счете, че не са налице основания за отмяна на решението, моли да се намали размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди до такъв, който най-пълно отговаря на действителния еквивалент на претърпените вреди, както и да се намали размерът на присъденото обезщетение за имуществени вреди.

Въззивната жалба е изпратена на П. И. К. чрез пълномощника му в първата инстанция адв.С. З. С.-АК-Варна. Не е постъпил отговор.

По допустимостта.

Съдът намира,че въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.262,във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и следва да се приеме за редовна. Жалбата е допустима, като подадена в срок и от легитимирано да обжалва лице, срещу обжалваем акт.

В съдебно заседание представителят на ОП-Ловеч-прокурор Т. П. поддържа въззивната жалба и моли да се уважи.

Въззиваемият П. К.-редовно призован, не се явява и не изпраща свой представител.

От събраните по делото доказателства- приложените по гр.д.№ 2357/2021г.на РС-Ловеч,преценени по отделно и в съвкупност, съдът приема за установено следното:

По допустимостта на въззивното производство съдът се произнесе с определението си по чл.267 от ГПК,като прие,че е обоснована. Въззивната жалба е подадена е в срок и от легитимирано лице. Отговаря на изискванията на чл.262,във вр.с чл.260 и чл.261 от ГПК и съдът я приема за редовна.

При проверката си по реда на чл.270 от ГПК въззивната инстанция не открива пороци, водещи до нищожност.

По допустимостта на първоинстанционното решение.

Съдът намира,че са налице пороци на първоинстанционното решение, които обуславят недопустимостта му по отношение иска с правно основание чл.2б от ЗОДОВ.

При съобразяване на формулирания от К. петитум съставът приема,че съдът е сезиран с два иска- иск с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ-претенция за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от повдигнато обвинение,за

което в последствие е бил оправдан. Като самостоятелна претенция е предявен и иск по чл.26 от ЗОДОВ-с искане за присъждане на обезщетение за нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок. За обосноваване на иска си К. е изложил подробни мотиви с твърдения за водено необосновано дълго- „над 7г.“ наказателно производство, за наличие на т.н., „бавно правосъдие“. При тези изрични уточнения съставът приема, че се касае за отделен иск и в този вид е следвало да се разгледа от първоинстанционния съд. При преценка на допустимостта на тази претенция въззивният състав намира, че не е изпълнено съществено условие за реализиране на възможността да търси защита по този ред. Съгласно чл.8, ал.2 от ЗОДОВ условие за допустимост на претенцията по чл.26 от ЗОДОВ е гражданинът да е изчерпал предвидената в чл.60а от ЗСВл. административна процедура и да няма постигнато в нея споразумение. Тук ищецът категорично заявява, че не е иницирал тази процедура, тъй като е изтекъл предвиденият 6-месечен срок от постановяване на оправдателната присъда. С оглед на това съставът намира, че претенцията по чл.26 от ЗОДОВ е недопустима и неправилно е разгледана от първоинстанционния съд. След установяване на липсата на абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на иска, РС-Ловеч е следвало да остави без разглеждане този иск и по отношение на отв.Прокуратурата на РБългария, а не само на отв.РС-Троян.

По изложените съображения ОС-Ловеч намира, че в частта, с която е уважен искът с правно основание чл.26 от ЗОДОВ обжалваното решение е недопустимо и на осн.чл.270, ал.3 от ГПК следва да се обезсили, а производството в тази част се прекрати.

По иска с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ съставът приема, че са налице предпоставките за допустимост, поради което следва да се премине към проверка по реда на чл.271 от ГПК по същество на правилността на първоинстанционното решение.

По същество.

По делото се установява, че с Постановление от 09.07.2013г. по ДП №58/2013г. на РУП-Троян, П. И. К. е привлечен като обвиняем, с обвинение, че като непълнолетен, но разбирайки свойството и значението на деянието си и можейки да ръководи постъпките си, в съучастие като съизвършител с М.К., е товарил т.а. „Прага“, с неустановен регистрационен номер, с незаконно придобит от Х.Б. дървен материал-15бр. дървета от издънков благуи с общ обем от 5.31куб.м., равняващ се на 11.54 пространствени куб.м. дърва за огрев, на стойност 962.61лв.- престъпление по чл.235, ал.2, пр.2, във вр.с ал.1, вр.с чл.20, ал.2, чл.63, ал.1, т.3 от НК. Повдигнато му е и второ обвинение за това, че на 03/04.01.2013г. в с.Дълбок дол, Лов.обл., от ПК с ид.№24476.119.1, земеделска земя, като непълнолетен, но можейки да разбира свойството и значението на деянието си и можейки да ръководи постъпките си, чрез използване на МПС- т.а. „Прага“, с неустановен регистрационен номер, и техническо средство-моторен трион-резачка, в съучастие като съизвършител с М.К. и Х.Б., е отнел чужда движима вещ- дървесина – 5 бр.дървета от издънков благуи с общ обем от 0.86 плътни куб.м., равняващ се на 1.86 пространствени куб.м. дърва за огрев, на стойност 112.17лв., собственост на Община Троян, без нейно съгласие и с намерение противозаконно да ги присвои.Постановлението му е предявено на

17.07.2013г.,в присъствието на родител и на защитник адв.В.Кривошиева-ЛАК. Видно от приложения протокол за разпит, К. се е възползвал от правото да не дава обяснения. С Постановление от 16.10.2013г. му е предявено разследването. По отношение на ищеца е взета мярка за неотклонение „Под надзор на Инспектор ДПС“. По това наказателно производство са ангажирани като обвиняеми и И. С. К.(баща на ищеца) за престъпления по чл.311,ал.1,във вр.с чл.26,ал.1 от НК; чл.310,ал.1, във вр.с чл.308,ал.1, пр.2, във вр. с чл.26,ал.1 от НК; по чл.210 от НК; по чл.235,ал.3,т.4, във вр.с ал.2, пр.5 от НК; по чл.215,ал.1,пр. 2 от НК; Х.В.Б.- по чл.235,ал.1,пр. 1 от НК и чл.195,ал.1,т.4,пр.2 и пр.3, във вр.с чл.194,ал.1, във вр.с чл.20,ал.2 от НК; М.В.К.- по чл.235,ал.2 пр.2 и пр.3, във вр.с ал.1, във вр.с чл.20,ал.2 от НК и чл.195,ал.1,т.4,пр.2 и пр.3, във вр.с чл.194,ал.1,във вр.с чл.20,ал.2 от НК. Не се спори между страните,че през 2014г. досъдебното производство е върнато от съда за допълнително разследване.

В РС-Троян е внесен Обвинителен акт от 22.05.2017г. срещу четирите лица, въз основа на който е образувано НОХД №182/2017г.по описа на съда. С Разпореждане №313/31.05.2017г. РС-Троян е приел,че в досъдебното производство са допуснати съществени процесуални нарушения,поради което е прекратил съдебното производство и върнал делото на РП-Троян. С Решение №822/08.09.2017г., пост.по ЧВНД №896/2017г. ОС-Плевен е отменил разпореждането и върнал делото на съда.

С Разпореждане от 25.09.2017г. по НОХД №182/2017г. РС-Троян е насрочил делото за разглеждане в разпоредително заседание. С оглед навършеното пълнолетие е изменена взетата по отношение на П. К. мярка за неотклонение в „Подписка“. Не е даден ход на насроченото за 20.12.2017г. разпоредително заседание поради неявяване на защитник на И. К. и на П. К.. Приложени са Пълномощно и Договор за правна защита и съдействие от 08.02.2018г.,с което П. К. е упълномощил адв.Георги Петров-ЛАК за защитник по делото(такъв е приложен и от баща му-от 07.02.2018г.). На 08.02.2018г.е проведено разпоредително заседание,по което съдът е приел,че отново са допуснати съществени процесуални нарушения, прекратил е делото и го е върнал на РП-Троян за отстраняване. С Определение № 465/17.05.2018г., пост.по ВЧНД №402/2018г. ОС-Плевен е отменил прекратяването.

С Разпореждане №131/23.05.2018г. РС-Троян е насрочил НОХД №182/2017г. по описа на съда за разглеждане на 25.06.2018г. Съдебното заседание не се е провело поради неявяване на защитника на подсъдимите К.(баща и син). На съдебното заседание на 11.09.2018г. отново не е даден ход поради отказ от защита от адв.Петров по отношение на подс.К., заявен с молба от 10.09.2018г. За да обезпечи редовността на следващите съдебни заседания съдът е приел,че следва да назначи резервни защитници на подсъдимите, с оглед изискваната задължителна защита. Такава е осигурена от АК-Ловеч,като на П. К. е определена адв.Р.Георгиева. Представен е Договор за правна защита и съдействие и пълномощно от 11.10.2018г.от ищеца за представителство от адв.Хр.Нанков-АК-Ловеч. Следващите съдебни заседания на— 15.10.2018г., 22.11.2018г., 09.01.2019г., 22.04.2019г., 12.06.2019г.,ищецът се е явявал лично и със защитника си. В заседанията са разпитвани

множество свидетели и са изслушвани допуснатите съдебни експертизи. П. К. не се е явил на насроченото на 07.10.2019г., поради което и на осн.чл.68,ал.7, във вр.с ал.1 от НПК съдът му е наложил мярка- „Забрана да напуска пределите на Република България“. За следващите съдебни заседания- 18.11.2019г., 30.01.2020г., 10.02.2020г., се е явявал лично и със защитник. В пледоарията по същество представителят на РП-Ловеч е заявил, че не поддържа обвинението спрямо Х.Б., М.К. и ищеца П. К.. Постановена е Присъда №6/10.02.2020г., с която РС-Троян е признан за виновен единствено подсъдимия И. К., а останалите трима е оправдал. С Определение от 10.02.2020г. РС-Троян е отменил взетата спрямо ищеца мярка за неотклонение „подписка“. С Молба от 06.04.2020г. П. К. е поискал от съда за отмени и наложената му мярка „Забрана да напуска пределите на Република България“. Искането е уважено с Определение №69/07.04.2020г. на РС-Троян.

Присъдата е протестирана от РП-Троян. Образувано е ВНОХД №495/2020г. на ОС-Плевен, по което с Решение от 08.12.2020г. е потвърдена.

Установява се, че в хода на описаното по-горе разследване срещу П. К. е образувано и бързо производство №262/2018г. на РУП-Троян, ПП №872/2018г. на РП-Троян, съотв. НОХД №338/2018г. на РС-Троян, завършило със споразумение, с което ищецът се е признал за виновен за това, че на 25.08.2018г., около 13.05ч., в с.Борима, Лов.обл., е управлявал МПС-л.а. „Фолксваген Голф“, с рег.№ *****, собственост на друго лице, с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда- 2.45 промила, установена по надлежен ред с лабораторно изследване-престъпление по чл.343б,ал.1,вр.с чл.55,ал.1,т.1 от НК, за което му е наложено наказание 8м.лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено по реда на чл.66 от НК за изпитателен срок от 3 години. Наложена му е и глоба в размер на 500лв. и наказание по чл.343г,вр.с чл.37,ал.1,т.7 от НК.

Ищецът твърди, че е планирал да пътува на 11.05.2020г., имал е закупен самолетен билет до Лондон, но е свален от самолета поради неизпълнение на определението на съда от 07.04.2020г. за отмяна на мярката „Забрана да напуска пределите на Република България“. Представя бордна карта и самолетен билет за 11.05.2020г. на негово име.

По делото са разпитани свидетели, ангажирани от ищеца.

Свидетелят А.П.Р. е майка на К.. Обяснява, че проведеното наказателно производство е променило много сина й- станал подтиснат, притеснявал се, защото непрекъснато го търсели от полицията, връчвали му призовки пред приятелите. Записал се в университет, но и там продължили да го търсят, наричали го престъпник и това била причината да се откаже да учи. Тръгнал да работи в Англия, но го върнали от границата, тъй като все още не била паднала забраната да пътува. Това много го разстроило. Свидетелят смята, че започналото наказателно производство в ранна възраст се е отразило негативно на психиката на сина й. Твърди, че са го водили на преглед при психолози, които ги посъветвали, че му е нужно спокойствие. В момента работи в България, като извършва частни транспортни услуги с камион.

Свидетелят Ц.Н.И. е приятел на ищеца, познава го от малък. Обяснява, че преди

бил общителен, но след образуването наказателно производство се затворил,избягвал да излиза както преди,защото се притеснявал от коментари за разследването.Всички в селото знаели за воденото дело и се коментирало участието на ищеца. Това го ядосвало и ставал агресивен. Свидетелят знае,че е посещавал лекар-психолог. Също знае,че К. се записал в университет във Велико Търново,но не изкарал и един семестър,като му споделил,че причината е,че отново го притеснявали с призовки по делото.

Съдът преценява показанията на свидетелите по правилото на чл.172 от ГПК заедно с останалите събрани доказателства и приема,че въпреки близките родствени и приятелски отношения, са обективни и може да ги кредитира.

Ищецът е предявил първоначално претенциите си пред ОС-Ловеч,но с оглед цената исковете делото е изпратено по подсъдност на РС-Ловеч.

По иска с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, срещу Прокуратурата на Република България, за присъждане на обезщетение в размер на 20 000лв.,за претърпените неимуществени вреди, в резултат от повдигнатото му обвинение в извършване на престъпление ,по което е оправдан,ведно със законната лихва от 08.12.2020г.(дата на влизане в сила на оправдателната присъда) до пълното изплащане на сумата, въззивният състав приема, че е частично основателен.

Съобразявайки данните по делото съставът приема,че е осъществен специфичният деликт по ЗОДОВ. Основанието за ангажиране отговорността на Държавата чрез Прокуратурата на РБългария, е постановената оправдателна присъда по всички повдигнати срещу ищеца обвинения,влязла в законна сила на 08.12.2020г. Този изход от наказателното производство обосновава характеристиката на „незаконосъобразна” на дейността на Прокуратурата по водене на наказателния процес. В този смисъл е налице е първата предпоставка за ангажиране на Държавата в настоящето производство.

Следваща предпоставка за уважаване на претенциите е да се докажат твърденията на ищеца за претърпени неимуществени вреди,които да са в пряка причинно-следствена връзка с дейността на Прокуратурата по повдигане и поддържане на незаконните обвинения.

В исковата молба ищецът е формулирал вредите, като – „...непрекъснато психическо напрежение, продължило над 7 години, започнало от период на непълнолетие(17г.), в резултат на което е накърнен авторитетът му в обществото, уронена е честта и достойнството му в мястото на поС.ното му местоживееене. Воденото наказателно производство е станало доС.ие и на колегите му състуденти и негативният отзвук е причината да прекъсне следването си. Твърди, че наложените му мерки за неотклонение-„Под надзор на инспектор в ДПС“, заменена с „Подписка“, както и „Забрана за напускане пределите на РБългария“, са му създавали дискомфорт,с оглед задължението да се съобразява с ограниченията, които те изискват. Воденото разследване е имало травмиращо въздействие върху незрялата му с оглед възрастта психика. Твърди,че в резултат на този негативен стрес се е наложило и е ползвал помощ от психиатър.

Съдът съобрази изложените аргументи и ангажирани доказателства и намира, че претенцията е частично основателна.

Следва да се приеме за доказано и житейски приемливо твърдението, че образуваното наказателно производство е имало негативно отражение в личния живот на ищеца. От значение тук е, че ангажирането на наказателната му отговорност е с начало от възрастта на непълнолетието му, когато все още няма изградена стабилна психика, неуравновесен характер, податлив на влияния и силно зависим от общественото мнение. Съставът приема, че разследването неминуемо е предизвикало у него безпокойство, несигурност, притеснения за бъдещето. Свидетелите установяват, че образуваното наказателно производство е имало широк отзвук в селото на ищеца, предизвикало е негативни коментари за него и е довело до дискредитирането му, също и на семейството му (с оглед ангажирането в престъпната дейтелност и на баща му) сред кръга на близки и приятели. Неминуемо това е довело до засягане на честта и достойнството му, комплексирало го е в значимия период на съзряване, довело е до ограничаване на социалните му контакти, както сочат свидетели. Липсват доказателства ищецът да е продължил образованието си в университет, поради което съставът не приема за доказано твърдението, че воденото разследване е било причината да прекъсне следването си. Липсват и доказателства да е имал нужда и да е ползвал специализирана помощ от психолог или да се е стигнало до други медицински проблеми.

При преценката на негативното влияние на воденото разследване, съдът съобразява като допълнителен критерий и продължителността му (като част от общото въздействие, а не като отделен деликт по чл. 26 от ЗОДОВ). Установи се, че наказателното производство е продължило 7 г. и 5 м., който период макар и при съобразяване тежестта на повдигнатото обвинение, е съществен и нарушава стандартите за „разумен срок“ на разследването. Поддържането на чувството на несигурност, невъзможност да контролира живота си в продължителен период от време е довело до формиране на недоверие в държавата и репресивните ѝ институции.

При преценката на това въздействие, обаче следва да се отчита, че се касае за разследване на усложнена престъпна дейност с участие на четирима обвиняеми/подсъдими. Видно от приложеното съдебно производство на три пъти производството е връщано за доразследване, разпитвани са множество свидетели, допуснати са няколко съдебни експертизи. Освен това категорично се установява, че и ищецът с поведението си е повлиял на удължаване срока на съдебното производство. Общо три са съдебните заседания, които не са се провели и са отложени поради неизпълнение от ищеца на процесуалния му ангажимент да обезпечи свой защитник. Неминуемо и този подход за шиканиране на процеса е допринесъл за продължаване на периода на обременяване на живота му с негативните ограничения, които го съпътстват и за тях не може да се търси отговорност на държавата. Това поведение дори е наложило съдът да назначи резервни защитници на ищеца и на баща му, за да обезпечи развитието на процеса

Макар и да е продължило неоправдано дълго, следва да се съобрази, че спрямо

ищеца не са прилагани мерки за неотклонение със сериозно ограничително въздействие. С оглед възрастта му в началото е взета мярка „Под надзор на инспектор от ДПС“, а през 2017г. след навършване на пълнолетие е заменена с най-леката предвидена „Подписка“. Налагането на мярката „Забрана да напуска пределите на Република България“ е изцяло породено от неизпълнение на задължението на К. да се явява в съдебно заседание за разглеждане на делото(съд.з-е на 07.10.2019г.). Или- отново е налице действие от страна на ищеца, с което е допринесъл за прилагане на предвидените мерки за ограничаване. Видно е също,че своевременно-след искане на К.,съдът се е произнесъл и отменил мярката. Не се представени доказателства по твърдението му за относимост на това производство към свалянето му от самолета на 11.05.2020г., което също остава недоказано.

От значение при преценката на обема на негативно въздействие на воденото наказателно преследване е и обстоятелството,че в хода на разследването (на 25.08.2018г.), макар и да е бил под заплахата да бъде осъден, К. си е позволил да управлява МПС след употреба на алкохол, за което по НОХД №338/2018г.на РС-Троян, му е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343б,ал.1, вр.с чл.55,ал.1,т.1 от НК и му е наложено наказание 8м. лишаване от свобода, с отложено изпълнение по реда на чл.66 от НК за изпитателен срок от 3 години. Налага се извода,че въздействието на процесното наказателно производство не е било толкова интензивно и обременяващо, колкото се твърди от К..

При преценката си за размера на дължимо обезщетение съдът е задължен да съобрази поставеният в чл.52 от ЗЗД критерий на справедливост. В ППВС №4/68г.-т.8 е прието,че понятието „справедливост“ не е абстрактно,а изисква преценка на конкретните обстоятелства. След анализ на посочените релевантни факти- негативното отражение върху живота от създадената несигурност, ограничаване на социалните контакти, дискредитиране на авторитета, продължителният срок на ангажиране на отговорността му, а от друга страна липсата на съществено ограничаване на ищеца чрез мерките за процесуална принуда, поведението му за осуетяване своевременно разглеждане на делото и неизпълнение на процесуалните ангажименти, съставът приема за справедлив размерът от 5 000лв.,с която сума да се овъзмездят претърпените от К. неимуществените вреди, предизвикани от неоснователното и незаконосъобразно ангажиране на наказателната му отговорност по ДП №58/2013г.на РУП-Троян,съотв. НОХД №182/2017г.по описа на РС-Троян.

На основание чл.84,ал.3 от ЗЗД обезщетението се дължи ведно със законната лихва,считано от влизане в сила на Решението по ВНОХД №495/2020г. на ОС-Плевен,с което е призната незаконосъобразността на действията спрямо ищеца, а именно от 08.12.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

По изложените съображения обжалваното Решение №427/12.10.2022г., пост.по гр.д.№2357/2021г.на РС-Ловеч, следва да се отмени в частта,с която е уважил иска с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, за сумата над 5000лв. до размера 7000лв.(Първата инстанция е определила общо обезщетение и не е уточнила размерът до който е уважен този иск,поради което съставът приема,че са уважени по равно-т.е.по 7000лв.). Правилно искът е отхвърлен за частта над 7000лв. до претендираната 20 000лв.

По разноските.

С оглед изхода на спора и по правилото на чл.10,ал.3 от ЗОДОВ ответникът Прокуратурата на РБългария следва да се осъди да заплати на ищеца внесена държавна такса от 10лв. Съразмерно с уважената част от претенцията на ищеца се дължи възстановяване на разноските за един адвокат. В първата инстанция е представен списък с обявен адвокатски хонорар от 2800лв. Към исковата молба е приложен Договор за правна защита и съдействие с вписан като реално изплатена сумата от 1500лв. Друг договор или доказателства за доплащане до претендирания размер не са представени, поради което съставът приема, че е доказано изплащането единствено на сумата 1500лв. Съразмерно с уважената част от иска (5000лв. от общо претендираните 40 000лв.) подлежащата на възстановяване сума е в размер на 625лв., която следва да се присъди в тежест на ответника. Затова решението следва да се отмени и в частта на разноските и присъди посоченият размер.

Пред въззивната инстанция не са претендирани разноски от страните.

По изложените съображения ОС-Ловеч

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА като недопустимо Решение № 427/12.10.2022г., постановено по гр.д.№ 2357/2021г. на РС-Ловеч, в частта, с която е уважен искът на **П. И. К. с ЕГН *******, с адрес с.***, против **ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, с правно основание чл.26 от ЗОДОВ, с цена на иска 20 000лв., като недопустимо и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

ОТМЕНЯ Решение № 427/12.10.2022г., постановено по гр.д.№ 2357/2021г. на РС-Ловеч, в частта, с която е уважен искът на **П. И. К. с ЕГН *******, с адрес с.*** против **ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, за сумата над 5000(пет хиляди) лева и до уважения размер от 7000лв., както и разноските, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от **П. И. К. с ЕГН *******, с адрес с.***, против **ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, иск с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, за разликата над 5000(пет хиляди)лева, до 7000(седем хиляди)лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, предизвикани от неоснователното и незаконосъобразно ангажиране на наказателната му отговорност по ДП №58/2013г. на РУП-Троян, съотв. НОХД №182/2017г. по описа на РС-Троян, ведно със законната лихва върху тази сума с начало от 08.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане, **като неоснователен и недоказан.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 427/12.10.2022г., постановено по гр.д.№ 2357/2021г. на РС-Ловеч, в останалата част, с която е отхвърлен искът на **П. И. К. с ЕГН *******, с адрес с.***, с правно основание чл.2,ал.1,т.3 от ЗОДОВ, против

ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ , за сумата над 7000(седем хиляди)лева, до претендираните 20 000(двайсет хиляди)лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, предизвикани от неоснователното и незаконосъобразно ангажиране на наказателната му отговорност по ДП №58/2013г.на РУП-Троян,съотв. НОХД №182/2017г.по описа на РС-Троян, ведно със законната лихва върху тази сума с начало от 08.12.2020г.до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ДА ЗАПЛАТИ на П. И. К. с ЕГН *****, с горните данни, разноски в общ размер от 635(шестстотин трийсет и пет)лева,от която сума 10лв.-внесена държавна такса и 625лв.-адвокатски хонорар съразмерно с уважената част от иска.

Решението може да се обжалва пред ВКС в 1-мечесен срок от уведомяването на страните,при наличие на предпоставките на чл.280 от ГПК, а в частта, с която производството по иска с правно основание чл.2б от ЗОДОВ е прекратено може да се обжалва с частна жалба пред АС-Велико Търново,в 1-седмичен срок от уведомяване на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____